

## АКО Е РЕКЪЛЪ ГОСПОДЪ

Бай Нено бѣше градинарь.

И всѣка пролѣтъ отъ дворъ на дворъ ходѣше той и съ ножицитѣ на дългия си прѣтъ чистѣше гжсеничнитѣ гнѣзда, присаждаше нѣкое дръвче или роза.

Умѣеше да прави това бай Нено и изкарваше прехраната си.

Ала хората напоследъкъ почнаха сами да си почистватъ градинитѣ и присаждатъ дръвчетата.

Тогава бай Нено се замисли и реши:

— Жено, гладенъ се не седи. Ще ида въ Влашко на печалба. Ще опитамъ.

— Опитай, — рече жена му.

Отиде бай Нено въ Влашко и, не щешъ ли, провървѣ му. Тукъ-тамъ работи и спести следъ години стотини жълтици.

— Стигатъ ми — помисли си той. — Ще си купя кжшица, лозе и спокойно ще прекарамъ старинитѣ си.

Казано и свършено.

Прибра копачкитѣ и семенцата си въ една торба, жълтичкитѣ и хлѣба въ друга, взе кривата си тояжка и пое дългия неравенъ пѣтъ.

Три дни вървѣ и нищо лошо не му се случи.

На четвъртия день го присрещна Свети Илия, благъ, бѣлобрадъ старецъ, сѣщо съ тояжка въ рѣка и съ торбичка на рамо.

— Кжде стивашъ, добри човѣче, — запита го Свети Илия.

— Кжде? У дома! — отвърна съ радостъ бай Нено.

— Кажи: ако е рекълъ Господъ, у дома!

— Рекълъ, не рекълъ, отивамъ си у дома.

— Така ли?

Разсърди се Св. Илия, духна силно съ уста. Затрещѣ небето отъ неговата колесница, дигна се вихрушка, чеведно съ праха дигна добрия човѣчецъ и го захвърли чакъ въ блатото.

Помжчи се бай Нено отъ тукъ, отъ тамъ, изъ трѣстиката, изъ водата и на края излѣзе на сухо.

Поизбърса се и пакъ трѣгна на пѣтъ.